

Serbiae (1202 г.), а Стефанъ си останялъ съ титлата *Велики жуианъ Раски*. Това раздѣление на сърбската държава на двѣ части, или по добръ, това прѣнасаніе столниятъ градъ на Сърбия въ Далмация (защото Стефанъ билъ подчиненъ на брата си) е измѣнило и стрѣмежитъ на сърбската политика. Вълканъ е гледалъ да свърже въ една нераздѣлна нація всичкитъ сърбохърватски плѣмена и да създаде по тоя начинъ една велика сърбска държава въ нейнитъ истински елементи и въ нейнитъ естествени граници. Поради това стрѣмежътъ да се нахлува на истокъ, въ чужди елементи и страни е билъ напуснатъ. Нъ Вълканъ наскоро умрѣлъ, и за Стефана се отворило ново поле за едно самостоятелно дѣйствие. Той напустилъ дѣлото на брата си и продължилъ нахлуването на югъ. Въ 1224 год. той изпросилъ отъ папата Хонория королевска корона и се вѣнчалъ за сърбски кралъ, отъ дѣто носи и прѣкора „*Перво-вѣнчани*“. Отъ тая година той се подписалъ: „*Стефанъ милостію божією Сербліи, Діоклеа, Трибуніи, Далматіи и Охлуміи вѣнчанныи кралъ*“. Въ врѣмето на тоя сърбски владѣтель не е направено никакво завоевание въ Македония.

Въ това размирно врѣме въ Македония, единъ отъ българскитъ болери *Добромиръ Стрѣзъ*, родственникъ на Асеновцитъ, прѣминялъ къмъ Византийцитъ и имъ помагалъ срѣщу Асеня; като управителъ на Струмица, той е спиралъ нахлуването на Калояна въ Македония. Въ 1197 година той се отмѣтилъ отъ гърцитъ и образувалъ ново господство, въ което е влѣзнула цѣла горна Македония. Въ България послѣ смъртъта на Асеня († 1195) и Петра († 1196) на прѣстола стѣпилъ Калоянъ (1191—1207); тоя владѣтель разширилъ прѣдѣлитъ на държавата отъ Бѣлградъ до долното течение на Марица и до Агатополю на Чърно-море, и отъ устието на р. Дунавъ до Стримона (Струма) и Горни-Вардаръ. Градоветъ: *Бѣлградъ* сегашната столица на Сърбия), *Браничево* (лат. *Viminacium* при Пожареваецъ), *Нисъ*, *Призренъ*, *Скопие* и *Велбуждъ* съ всичкитъ епархии сж принадлежали на България (1204), Когато Калоянъ получилъ отъ папа Инокентия III импера-